

Fák

*Tejút földre hajló ága:
nyár, örökzöld fenyő,
napszél-energia áramában,
alvilág humuszán lombsátrat verő
gyökér; törzs, korona
– múlt, jelen, jövő –
kozmoszfa ág-bogán lélek él
(tudattalan, tudat, felettes én)
szellemek lakta szent liget
sámán létrája mennybe vihet.
Életfából sarjadt családfánk
tőrölmetszett hajtása
fény-árnyék résén apám átemelt.*

*A magyar ősbít szent fát
domb pajzsára ültet –
olajzöld levél, vert arany avar koszorúzza.
Diófánk több száz évgyűrűt számlál
– nagy idők szívárványos kútja.
Élő jelkép, jelfa tüntet,
lombkorona a mindenség,
tériszony, ha valaki felnéz,
faóriás bordái között döbbenet:
spirituális szív fészkel: csakra,
egység és szeretet
energiák központi magja.*

*Hímfa (törzs), Asszonyfa (odú,
naphérosz szülő) – pogány helységnevek.
Szent fák helyén kápolnák épüljenek
ég felé bökő fatornyokkal,
hol harangok laknak hívó szóval,
öreg fa tövében öblös remetelak.
Ember, nem rossz fa gyümölcse vagy.*

Vannak faistenek: bétágú világfa
– ágain csillagszórók, fényes planétákkal,
az Élet fája: pálma, szőlőtőke,
a Tudásé (jaj, Isten haragja!)
Aphrodité jelképe: paradicsomi alma,
Pallasz Athénéé olajfája, Zeusz tölgye,
Árpádház aranyfája itt fordult termőre,
ahol a gyógyító fűz boldistennő,
szentelt barkaág jut vagy boszorkányseprő,
Csontváry magányos cédrusának töre.
Majális, karácsony – év kapufélfái,
lator ikerfák, őrfák körében
Krisztus keresztje: Arbor Vitae virágzik.

Haszonfák lombosodnak, díszelők,
civilizációnkkal egyidős mamutfenyők,
esőerdők – villámok áramszedői,
tűzelhalás, tűzhalál előtti
gyümölcsösök – eltető erők;
bölcső és koporsó,
gyanta illatú bútoroktól,
fák melegétől otthonos e föld.